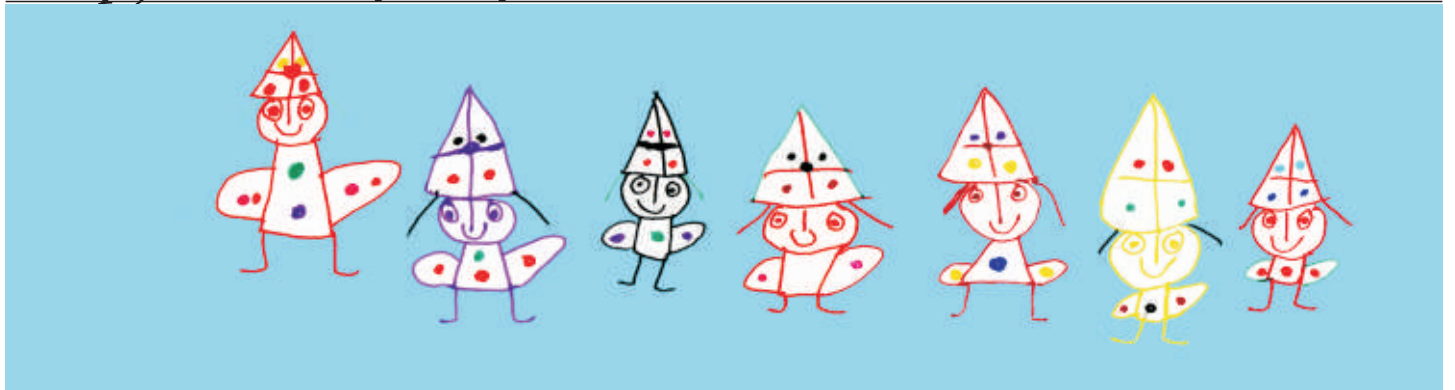

Matulaičio Respublika

Parapijos socialinių veiklų laikraštis

N°8 - 2012 m. Gruodis

Kartais mintyse paklausiu – ką, Dieve, suplanavai man šiandien? Koku stebuklu apdovanosi? Ir kartais sunerimstu – juk gali būti, kad aš to rimtai nepriimsiu ir nesuprasiu, kad tai mano stebuklas. Kad tai - stebuklas man.

Pamenu, kad mokykloje artėjant naujesiems metams su draugėmis turėjome tokią tradiciją: apmąstyti, pasidalinti ir aprašyti dienoraščiuose praėjusius metus. Keletą metų tai darėme labai skrupulingai. Kaip laukdavau aš to vakaro, kada užsidarysiu kambaryje, užsidegsiu žvakę ir prisiminsiu viską, kas nutiko, su kuo kalbėjaisi, kas įkrito į širdį, kas išėjo ir negrižo, ką skaičiau, ką supratau ir pan. Tą tradiciją turiu širdyje ir dabar, tik nebeturiu tokio laisvo vakaro aprašyti į dešimtis dienoraščio puslapėlių, kokie įvykiai, žmonės, žodžiai mane augino ir keitė visus praėjusius metus. Visgi mintyse perkračiau mėnesį po mėnesio ir atrandu... stebuklus. Labai patiko kažkur perskaityta mintis, kad stebuklas – tai Dievo suplanuotas įvykis. Ir kai žiūriu į savo metus iš tam tikros laiko perspektyvos, tada gana lengvai atpažįstu įprastus įvykius, kasdienybę ir juose tviskančius stebuklus, kuriuos man nepriekaištingai suplanavęs atsiuntė Kūrėjas.

Kažkas traukte traukia už pirštų rašyti apie didinguosius:

Gyvystė – pradėdant žemės alsavimu, kurio negirdim ir nematom skubėjime, bet kai sustojam įsiklausymui, atpažįstam per savo širdies plakimą.

Meilė – visi apie ją rašo visaip: eilėraščiuose, poemose, baladėse, dainose, romanuose ar komentarų forma interneto platybėse... o ji į nei vieną rėmą netelpa. Nustebina savo paprastumu ir kartais net buitiškumu – per darbus ateina, per gerą žodį ir apsisprendimą mylėti. Kartais net per „negaliu“. Ir pasilieka tiek, kiek esi pasirengęs ją puoselėti ir ja rūpintis.

Atleidimas – be jo neitume pirmyn, o tūnotume įmirkę į savo pykčio pelkę. Atleidimas, kuris nutvieskia viską aplink dėkingumo šypsena, kai skiri laiko ir nuoširdžiai pasikalbi su tuo, kurį pamiršai, kurio nepastebėjai per kasdienybės užduotis ir iššūkius. Arba kai eini nuo klausyklos, atidavęs sekinančią naštą.

Bet pastaruosiu metu, kai už lango lapkritis (ar gruodis), kai tamsu nuo ryto iki vakaro ir naktimis, kai nesninga, rūkuota, kai lyja ar nelyja, o vis tiek drėgna, kai nedžiugina televizijos skelbiamos žinios, liūdina politikai ir kaimynai, užpuola juodos mintys ir beprasmybės jausmas. Ir tada aš vėl klausiu: ką, Dieve, suplanavai man šiandien? Koku stebuklu apdovanosi? Ir tada jau norisi rašyti apie mažus dalykus, kurie gyvenimą neįtikėtinais sušildo tuomet, kai didelių dalykų tiesiog negali pamatyti, nes jie per dideli žmogui užsisukusiam kasdienybės pilkume. Be tų mažųjų įvykių mes sudžiūtume, susiriestume į nagą, akys nustotų spindesio ir siela mūsų pasentų... anksčiau už mus.

Močiutės megztos kojines labai svarbios darganotu oru ir tada, kai batai labai gražūs, bet netinka mūsų žiemai. Ir tos kojines - tikras stebuklas, jei jų nepirkai, pats nemoki megzti, o jos tave suranda paštu traukiniu ar automobiliu.

Gero linkintys *šviesūs ir paprasti žmonės* sutinkami parduotuvėje, bažnyčioje, gatvėje, darbe.

Kaimynė, kuri sveikinasi ta kalba, kuria moka, užuot praėjusi tylom ir piktas *kaimynas*, kuris šiandien nepyko!!!

Trys žmonės sustoję prie raudono šviesoforo ir sulaukę žalios šviesos.

Artimų, kad ir seniai nematytų, žmonių *klausimas – ei, kaip laikaisi?* Jis atkeliauja trumpąja žinute, popieriniame voke, su apkabinimu, visokiais būdais ir visokiom formom, bet atkeliauja su žinia apie rūpestį ir apie tai, kad esi nepamirštas, kad kažkas tavęs laukia, ilgisi.

Mama, skaitydama knygą dvimetei, stabteli atsikvėpti; pauzė per ilgą, tad *mažoji ima ir užbaigia eilutę atmintinai*. Dar vieną eilutę. Ir dar vieną.

Arba - ateina Pyktis, o tu jį atpažįsti, pavaišini mėtų arbata ir *išleidi su šypsena*.

O tiems, kas sako, kad stebuklų nebūna, galiu atremti, kad vienas britų matematikas J. E. Littlewood yra paskaičiavęs, kad žmogus, būdamas aktyvus 8 valandas per dieną, per 35 dienas patiria apie milijoną įvairiausių įvykių. Ir tarp jų būtinai būna vienas netikėtus, truputį mistika dvelkiantis, stebuklingas įvykis. Vadinas, stebuklu vadinamas įvykis kiekvienam KIEKVIENAM žmogui nutinka kartą per 35 dienas. Kiek tai sudarytų stebuklų per metus? Atrodo, kad plius-minus 12. Tiek mažai?! Tiek daug?!

Gražių švenčių visiems ir atverkim širdį stebuklams.

Elena, padalinio "Atvira bendruomenė" vadovė

Laikraščio redakcijos kontaktai:

Adresas: J. Matulaičio a. 3,
Vilnius, LT - 05111

Tel./fax.: (8-5)246 17 72

Mob.: 8 616 174 73

El. paštas: matulaitis.biuras@takas.lt

www.matulaitis.org

Dievo ženklai kasdienybėje

Apie laiko ir Dievo ženklus, asmenines patirtis kalbėjome su kunigu Petru, buvusiu mūsų parapijoje, o dabar išvykusių į Seinus. Jo įžvalgomis ir pasidalinsime.

Apie tai, kas yra Dievo ženklai. Dievo ženklai – tai nėra kažkas labai apčiuopiamo ar materialaus. Tai daugiau yra tai, ką galime išskaityti iš tam tikros gyvenimiškos patirties ar postūmių savo gyvenime. Iš tam tikrų žmonių susitikimų, paraginimų, pabrąšinimų. Laiko ženklams suprasti ir pamatyti, reikia reflektuoti savo gyvenimą. Sustoti ir truputėlį pažiūrėti, kas tavo gyvenime yra gerai, kas negerai, kas teikia ar neteikia džiaugsmo, permąstyti, ko norisi iš ateities, o pamačius ženklą pasirinkti – priimti jį ar ne.

Apie tai, kaip suprasti, ar tai yra Dievo ženklas, ar mano noras, nuomonė, atsitiktinumas. Turbūt geriausias būdas suprasti – per maldą: melstis aiškumo kažkokiu klausimu. Kai pats meldiesi ir prašai kitų, kad melstųsi už tave, kai išdrįsti nuolankiai paprašyti kitų patarimo, tai labai sustiprina ir leidžia pasitikrinti savo mintis. Dievas labai dažnai veikia per kitus žmones, todėl galima tuo pasitikėti. Dar vienas požymis, padedantis atpažinti Dievo kvietimą, ženklą – ramybė po apsisprendimo. Ramybė leidžia suprasti, kad Dievo ženklas buvo išskaitytas. O kaip bus ateity, tai tik tolimesnis Dievo vedimas – pamatai kasdienybėje tuos ženklus ir stengiesi atsiliepti į juos, o paskui leidi Dievui veikti per kitus žmones.

Ar visada ženklai kalba. Kalba. Tikrai Viešpats kalba, tik galima užsidėjus patamsintus akinius nematyti. Kartais gal net lengviau nematyti ir pagalvoti, kad „ne, Dieve, šito tai negali būti“. Bet vis tiek Dievas kalba labai stipriai ir mes galim apsimesti, kad nekalba, galim negirdėti, bet tie dalykai yra visą laiką. Tik reikia sustoti truputiuką. Ir minti ne akseleratoriaus, bet stabdžio pedalą.

Apie sprendimo teisingumą arba kaip suprasti, ar tikrai apsisprendžiau pagal Dievo valią ir pagal tai, kam Jis mane kviečia. Apsisprendimas – vienas iš sunkiausių darbų. Suprasti, ar sprendimas geras, gali pagal savo jauseną – jei po sprendimo yra vidinė (ne vien išorinė, matoma kitų akimis) ramybė, tai aiškus ženklas, kad sprendimas teisingas. Po kiekvieno apsisprendimo yra tam tikras laiko tarpas, kuomet nesi sprendimu garantuotas ir dažniausiai įsitikini tik po kurio laiko – kai gyveni ir pamatai, kad tai, ką turi, yra dovana, kad tai pakeitė gyvenimą ir padarė jį produktyvesnį, laimesnį. Taigi reikia laiko, pasitikėjimo. Kaip vienas kunigas sakė, „Dieve, teesie tavo valia, o ne mano norai“. Tai kažkaip būti su klausimu maldoje. Atiduodant save, žinant, kad Dievas visą laiką nori man paties geriausio. Jeigu aš žinau, kad esu mylimas Jo vaikas ir visą save atiduodu Jam, tai esu tikras, kad Jis mano gyvenimo tikrai nesudarkys ir jį padarys kažkokį gražesnį, galbūt tam tikrose situacijose sunkesnį, bet sunkumas išeis kažkam tai į naudą – ar man pačiam, ar kitiems.

Jei gyveni, o sunku – ar tai reiškia, kad ne pagal Dievo sprendimą nukeliavai? Sunkumai dažnai kaip tik sako, kad tam tikra patirtis tau nelengva, bet pradėjęs daryti ir padaręs tam tikrą dalyką galėsi džiaugtis. Dvasiniam gyvenime jeigu viskas labai jau gerai, tu jautiesi lyg važiuotum nuo kalniuko, tai reikėtų susimąstyti, ar tikrai viskas gerai, ar aš nesušilpau Dievo tokio, kokio aš noriu. Tad tie sunkumai mūsų gyvenime – ar tai būtų dvasiniai, ar tai būtų kažkokie fiziniai sunkumai, išgyvenimai – jie yra labai natūralus dalykas. Juk dažniausiai ir žmonės atsigręžia į Dievą per sunkius momentus, tai sunkumai leidžia mums truputėlį gal stabtelėti kartais, reflektuoti save, ir per tai augti.

Apie būdus išbūti iššūkyje (o ne nusigręžti, ne paleisti, ne grįžti į tai, kas galbūt patogiau, mieliau, ramiau). Kai ženklas yra nesuprantamas, dažnai padeda bičiuliai, kurie gali duoti patarimų, kurie palaiko, padeda, paragina, augina, bet kartu - palieka apsispręsti pačiam. Tad, manau, kiti žmonės labai padeda.

Apie Dievo ženklų mistiškumą ir žemiškumą. Dievas kalba per paprastus dalykus. Dievas yra tapęs žmogumi ir Jis puikiai pažįsta žmones. Jam kažkokio misticizmo, stebuklų nelabai ir reikia. Tik mes kartais Dievą pakabinam danguje ir nepaliekam žemėje tarp mūsų, bendradarbių, draugų – gal taip atitolinti Jį kartais būna patogiau...

Apie ženklo ir stebuklo santykį. Ne visą laiką ženklą gali pavadinti stebuklu. Stebuklas yra tai, kas tuo momentu tau yra labai pozityvu ir džiugu, o ženklai gali būti ir sunkūs. Bet ženklas gali tapti stebuklu, tik tam reikia daugiau laiko. Dažnai dideli gyvenimo iššūkiai yra ženklai mums.

Apie refleksijų svarbą ir formas. Reflektuoti yra būtina. Pati paprasčiausia, gal net banaliausia refleksija – kiekvienos dienos sąžinės sąskaita sau, t.y. padėkojimas Dievui už tai, kas įvyko ir pavyko gerai, ir atsiprašymas už tai, kas nepavyko. Bet galima reflektuoti ne tik dieną – ir mėnesius, metus, analizuoti tam tikro vieno darbo/situacijos patirtį, atsiminti, ką darei, kas sekėsi, kokie buvo sunkumai. Refleksijos padeda pamatyti savo talentus ir klaidas, trūkumus. Ir padaryti išvadas, pasiryžimus. Čia kaip išpažintis – svarbu ne tik pripažinti suklypus, bet ir daryti pasiryžimą, ieškoti būdų, kaip su viena ar kita nuodėme kovoti, nepadaryti tų pačių klaidų, nes kitaip būna sunku ir viskas tęsiasi. Nuo mūsų pačių priklausau, koku greitumu norim augti, auginti savo vidinį žmogų. Tiktai, aišku, tai nėra lengva. Kartais galvoji, kad tai gali atidėti, kad gal kas nors savaime išsispręs, bet paprastai neišsisprendžia, kol pats savęs nepakeičia kažkokioje situacijoje. Tame yra daug asmeninės atsakomybės ir darbo su savim. Save keist yra sunku, bet per tą sunkumą mes galim didžiausius žingsnius žengt. Kur yra sunku, ten paskui daug gražių dalykų atsiranda.

Trumpai apie asmeninę patirtį. Ženklus ne visada lengva priimti. Kaip kažkada esu minėjęs, kuomet mane paskyrė į Matulaičio parapiją, atrodė, kad to negali būti, kad Dievas padarė klaidą. Bet paskui imi ir supranti, kad tai buvo dovana, supranti, kiek daug gavai iš to... O dabartiniu metu mano gyvenime ženklas – kardinolo paraginimas pamąstyti apie Seinų parapiją, vyskupo priėjimas prie manęs ir betarpiškas kalbėjimas ta tema. Man tai yra ženklas, kad Dievas nori kažką tuo pasakyti. Tai sustiprina mintį, kad kažkas svarbaus vyksta mano gyvenime ar turi vykti ateity. O priėmus sprendimą atėjusi ramybė – ženklas man, kad sprendimas tikrai yra iš Dievo.

Dienos centras „Vaikai - Vaikams“: pagalba sunkumus išgyvenantiems vaikams nuo 7 iki 12 metų ir jų tėvams.

Žiemiško vėjo atpūstytos mintys...

Viena – galvoti, jog stebuklą nebūna. Kita – galvoti, jog viskas yra stebuklas (Albertas Einšteinas).

Tokia gražia mintimi ir pradėdame savo šio mėnesio puslapį. Ir visai ne veltui. Turbūt Jums kyla klausimas, kodėl? Skubame atsakyti... Žinote, kaip yra sakoma? Gruodis – mėnuo, kai aplink išvien vyksta stebuklai ir greičiausiai ne todėl, kad gruodį švenčiame Kalėdas. Todėl pasistengėme ir pakamantinėjome dienos centro vaikus bei savanorius, kaip jie supranta, kas yra stebuklas ir paprašėme pagalvoti, kas stebuklu galėtų būti jų artimiesiems bei mylimiems žmonėms. Taigi.. vaikų bei savanorių mintys Jums:

„Man stebuklas yra, kai su manimi per Kalėdas bus šeima, draugai, artimieji. Dar stebuklas pamatyti savo mamą laimingą“ (Vitalij, 11 m.)

„Stebuklas mano mylimam žmogui močiutei, kai esu geras“ (Kasparas, 10 m.)

„Man stebuklas yra, kai per Kalėdas pamatau Kalėdų senelį“ (Lukas, 10 m.)

„Man stebuklas yra, kad būna daug stovyklų“ (Karolina, 9 m.)

„Stebuklas mano mylimam žmogui, kai įvyksta jam labai geras stebuklas“ (Modestas, 10 m.)

„Stebuklas man: jei pasaulyje būtų daugiau taikos ir mažiau materializmo“ (Marija, EVS savanorė)

„Man stebuklas yra, kai įvyksta kažkas labai gero“ (Modestas, 10 m.)

„Stebuklas mano mylimam žmogui, kai giria jį ir jam padeda“ (Viktorija, 7 m.)

„Man stebuklas yra netikėtas norų išsipildymas. Kai įvyksta tai, ko nori ir tada žmogus būna labai laimingas“ (Laima, savanorė)

„Stebuklas mano mylimam žmogui – tai pinigai, žinoma. Bet meilė labai svarbi, svarbesnė už visokias brangenybes“ (Vitalij, 11 m.)

„Man stebuklas yra būti karaliene ir turėti daug saldainių“ (Viktorija, 7 m.)

„Stebuklas mano mylimam žmogui esu aš“ (Laima, savanorė)

„Stebuklas mano mylimam žmogui yra laimė ir sveikata“ (Marija, EVS savanorė)

„Man stebuklas yra Kalėdų senelis, kai kažkas atsitinka kieto“ (Kasparas, 10 m.)

„Stebuklas mano mylimam žmogui yra kada aš gražiai elgiuosi“ (Lukas, 10 m.)

„Stebuklas mano mylimam žmogui, kad gimiau aš, mano brolis ir sesė“ (Karolina, 9 m.)

***O ar pagalvojote kada nors, kas yra stebuklas Jums?
Ne? Turite progą pagalvoti - stebuklingasis gruodis tik prasidėjo.***

Giedrė, socialinė darbuotoja

„Tramplinas“ ir „Tranzitas“: pagalba sunkumus išgyvenantiems 13-18 metų vaikinams ir merginoms bei jų šeimoms.

Šiek tiek apie paauglystę, jos kasdienybę ir stebuklus

Žmonės linkę paauglius apibūdinti kaip piktus, didelius, po vieną nevaikštančius, mėgstančius vartoti, garsiai kalbančius, meilės žaidimais užsiiminėjančius, maištaujančius, ateivius. Tėvai paauglystės laikotarpio laukia su nerimu, o patys jaunuoliai dažniausiai (ne)supranta jaučiantys vieną, galvojantys antrą, darantys trečią.

Pripažįstame, kad paauglystė – tai įtampos laikas, kuomet jauni žmonės spraudžiami į kampą. Sakome „Tu turi gerai mokytis, neprasidėti su blogiukais, suprasti, ką nori veikti gyvenime, tramdyti savo emocijas, būti pilietišku ir visa tai padaryti nelaužant mūsų taisyklių“.

Visi sutiksime, kad paauglystė pilna pirmųjų patirčių ir atradimų. Juk ne kasdien patirsi pirmosios meilės skonį ar išgyvensi jausmą, kai jūra iki kelių. Ne kasdien išgyvensi drebulį keliuose per pirmąjį egzaminą, sėkmę ar nesėkmę bandant savarankiškai spręsti dilemas. Ne kasdien keisis nuotaikos iracionaliais greičiais. Ne kasdien stebėsi savo besikeičiantį kūną... Ne kasdien tiek ilgai mąstysi „Kas aš esu?“. Ne kasdien pasaulis atrodys arba visiškai baltas, arba visiškai juodas.

Svarbu suvokti, kad visos šios patirtys būtinos, žengiant į suaugusių pasaulį. Nesuklydus sunku suvokti, kas teisinga ir neteisinga. Nepasukus į šoną nesužinosi, koku keliu toliau nori eiti.

Tikime, kad priėję prie jauno žmogaus ramiais, atvirais, smalsiais, be išankstinių nuostatų apkaustytais žingsniais leidžiame jam atsipalaiduoti. Tik leidžiant paaugliams klysti ir duodant šansą pasitaisyti parodome tikrąjį pasitikėjimą žmogumi, kuris jaučiasi ir mokosi būti šeiminingu pats sau.

Ruošiantis rašyti šitą straipsnį su jaunuoliais pusiau rimtai kalbėjome apie tai, kas jiems šiuo metu svarbu jų gyvenimuose. Vėliau paprašėme tuos dalykus slapčiomis užrašyti ant lapų. Jaunuoliai įvardino skirtingus dalykus: šeima, mokykla, ateitis, pinigai, panelės ir vaikinai, įvaizdis, pagarba, linksmybės ir t.t. Stebuklas, o gal tiesiog atsitiktinumas, bet visų jaunuolių lapuose sutapo tik vienas dalykas – draugai.

Ir pabaigai – tikime, kad būnant su jaunuoliu svarbu nepamiršti, kas jam svarbu ir nebijoti leisti į santykį, parodant, kad jį priimame su visu tuo, kas jis yra. Tai būtų mažo, bet gražaus stebuklo pradžia mūsų visų kasdienybėje.

Kasparas ir Olga, socialiniai darbuotojai

Jei esi 14 – 20 metų jaunuolis, tuomet kviečiame tave į „SOFKĖ“!

SOFKĖ – tai atvira erdvė, kur tu gali būti savimi juokaudamas, sėdėdamas, žaisdamas stalo futbolą, įvairius stalo žaidimus, žiūrėdamas filmus ar gerdamas arbatą. SOFKĖJE tu neprivalai „kažką būtinai veikti“, užsirašyti į dalyvių sąrašą ar išeiti tik viskam pasibaigus. SOFKĖ – tai atvira erdvė penktadienio vakarams, kur gali šiltai pabūti su draugais ar pakalbėti su mumis.

SOFKĖJE mes tavęs laukiame nuo gruodžio 7 d. kiekvieną penktadienį nuo 16 iki 19 val.

Taisyklės, kuriomis vadovaujames Sofkėje:

- SOFKĖJE draudžiama vartoti alkoholį ar ateiti apsvaigus;
- Žmogus, bet ką sulaužęs ar sugadinęs, tai turi sutvarkyti ar atpirkti;
- Nesilaikantiems taisyklių lankymasis SOFKĖJE draudžiamas.

Mūsų kontaktai:

Pal. J. Matulaičio socialinis centras
J. Matulaičio a. 3, Viršuliškės, Vilnius
Mob.tel.: +370-616-174 73 (Kasparas)
El. paštas: tramplinas@gmail.com

„Atvira bendruomenė“: integracinė socialinė pagalba žmonėms su proto ir kompleksine negalia bei jų šeimoms.

Gebėjimas džiaugtis

Gebėjimas džiaugtis paprastais kasdieniniais gyvenimo nutikimais – štai čia ir yra paslaptis!

Mėgautis skaniu maistu, klausytis gražios muzikos, maloniai pasikalbėti su draugu... sąrašą galima būtų tęsti, tačiau... dažnai pamirštame mėgautis „čia ir dabar“ momentu.

Budėkime ir stebėkime mus supantį pasaulį, atverkime akis bei atpažinkime „ženklus“, kurie mus lydi kiekvieną dieną ir veda per visą mūsų gyvenimą. Pasaulis yra lyg mechanizmas, gerai suteptas aliejumi. Jis nuolat sukasi ir yra pilnas stebuklų. Užtemimai, saulė, sniegas, padengiantis žemę žiemą, metų laikai, egzotiški augalai, kultūrų įvairovė...

Stebuklai yra ten, kur jie ir turi būti – paprastuose mūsų gyvenimo įvykiuose.

Taigi, atverkime akis!

Maeva, „Atviros bendruomenės“ savanorė

„Atviros bendruomenės“ angelai atvirai...

Kazimiro pieštas angelas

Stebuklai būna tik su angelais iš dangaus (*Aurimas*)

Stebuklai atsitinka, kai širdyje labai myli (*Andrius P.*)

Stebuklai - kai važiuojam į Baltriškes pas brolius ir į Čekoniškes pas draugus (*Olga*)

Bum bum bum, bu.... pa.... o.... (*Andrius M.*)

Stebuklas - kai ką nors gerą žmogui padarai (*Aneta*)

Stebuklai - jei tiki stebuklais jie atsitinka, jei ne - ne (*Maeva*)

Kalėdos ir yra stebuklas (*Vytas*)

Stebuklai vyksta per šventes. Naujųjų Metų Stebuklas, jie ateina ir ateina. (*Romas*)

Stebuklas - tai Dievo Dovana. Pavyzdžiui, kai žmogus sunkiai serga ir pasveiksta. Man, Dievo Dovana - kad galiu vaikščioti, nes pirmą žingsnį žengiau tik šešėrių. (*Remigijus M.*)

Kai žmogus džiaugiasi, kai neliūdi, kai nebamba, kai labai tikisi iš Kalėdų prasmės; Jėzaus dovanos yra stebuklas ir kai švenčiam Kalėdas, kai nori, kad būtų stebuklingas Kalėdų metas, kad žmonės susišnekėtų ir galėtų vienas kitą suprasti. Stebuklas yra draugai (*Inga*)

Stebuklas yra Kalėdų senelis, kai žmonės šoka, dainuoja, groja; skanūs kvapai; kai eina žmonės žiūrėti fejerverkus ir

leidžia juos. Kai vaikai stato sniego senį ir čiuožia nuo kalniukų (*Remis*)

Bendrauti su žmonėmis yra stebuklas, kad Inga yra graži – stebuklas, aš myliu Daivą - tai stebuklai (*Julija*)

Kai ko nors lauki, kai šventes švenčiam laimingai, linksmi ir smagu, kai jos būna (*Rolandas*)

Stebuklas, kai sėdi, kai tamsu, išsijungęs šviesą, tada uždegi žvakutę ir sėdi tyliai, lauki Kalėdų Senelio... Jis ateina ir gauni dovaną filmavimo kamerą (*Kazimiras*)

Išvyka į Vokietiją

Rugsėjo mėnesio laukėme labai nekantriai. Ne todėl kad laikas į mokyklą, į darbą, ne dėl raudonšonių obuolių ir svaigaus obuolienės kvapo, ne dėl krintančių spalvotų lapų ir nerūpestingos bobų vasaros... Aišku ir dėl jų, bet labiausia dėl kelionės, dėl neabejotinai laukiančių nuotykių ir įspūdžių, dėl susitikimo su senai matytais ir naujais draugais.

Taigi, šiltą rugsėjo rytą mes Vilniaus oro uoste nekantriai laukiame lėktuvo į Brėmeną. Paskutiniai atsisveikinimai su mama ar tėčiu, kavos puodelis jauduliui numalšinti, daiktų iškrovimas ir perkrovimas, plačios šypsenos ir... Pagaliau mes danguje grožimės pūkuotais debesimis ir saulės spinduliais. Neilgai trukus pasiekiamo Vokietiją ir jos miestą Brėmeną. Šiek tiek nerimaujame, nes nežinome kalbos, sunki kuprinė, reikia pasiekti traukinių stotį ir nusipirkti bilietus iki Blomberg miestelio.

Nespėję pasigrožėti Brėmenu, mes jau sėdime traukinyje. Pajudame naujų įspūdžių link. Tikriausiai visi žinote, kad vokiečiai labai punktualūs. Jie nesupranta, ką reiškia vėluoti. Bet mūsų ir jų nuostabai traukiniai užstringa ir mes vėluojame. Tikriausiai vokiečiai galėtų dėl to apkaltinti mus – juk būtent mums sėdint jame, traukinys kaip tik vėluoja. Bet mes keliaujame su draugais todėl mums nenuobodu. Šiek tiek norisi valgyti, bet žinom, kad greit pasieksim tikslą. Be to, kvapą užgniaužia vaizdas už lango – prasideda kalnai kalnuoti, o pakalnės net nenuplikę. Pagaliau stotyje mus pasitinka draugai iš Lenkijos ir Vokietijos. Nuovargio nelieka nė lašo, tik didelės šypsenos ir nuoširdūs apsikabinimai. Ech, kaip gerai, kad draugystei nesvarbūs nei atstumai, nei laikas. Tereikia šiek tiek noro ir pastangų.

Pajudame Blomberg miestelio link. Kalnų padaugėja. Kelias vingiuoja tai į dešinę, tai į kairę. Įsigudrina vingiuoti net tiesiai. Nekantraujame pasiekti mūsų gyvenamąją vietą. Ir pagaliau – maži namukai tarp didelių kalnų. Sunku apsaityti, bet vaizdas tikrai užgniaužia kvapą. Pasimiršta visas kelionės nuovargis, net iš alkio urzgiantis pilvas nutyla. O pamačius likusius draugus net ašara nurieda. Ir štai mes pradėdame savo teatro stovyklą!

Dalyviai susirinko iš Lietuvos, Lenkijos ir Vokietijos, iš viso mūsų buvo 27 (iš jų 9 vadovai).

Seminaro tema „Pasaulio pasakos“. Iš Lietuvos atvyko Kazimieras, Aurimas, Andrius, Martynas, Dominykas ir Deividas. Sužinome naujų draugų vardus, programą... Hmmm, laukia įdomus darbas ir smagi patirtis.

Visi kartu prisiminėme mums žinomas pasakas. Buvo gera matyti, kaip įvairių šalių, skirtingomis kalbomis kalbantys dalyviai bendrauja vieni su kitais savo šypsenom, gestais, mokosi kitos kalbos žodžius, kad galėtų sutiktam draugui pasakyti „labas rytas“, „ačiū“ jo kalba.

Kūno kalba, gestai, garsai, vaidyba, šokis padėjo prisiminti įvairias pasakas. Dauguma prisimintų pasakų buvo brolių Grimų: „Batuotas katinas“, „Miegančioji gražuolė“, „Raudonkepuraitė“, „Snieguolė ir 7 nykštukai“ ir kitos. Kiekviena šalis turėjo ir savo pasakas, kurių nežinojo kiti, tad apsistojome ties visiems žinomomis: „Raudonkepuraitė“ ir „Snieguolė ir 7 nykštukai“.

Šios dvi pasakos lydėjo mus kiekvieną dieną. Gerai parinkti metodai jau nuo ryto padėdavo įsijausti į tos dienos užduotis. Kiekvieną rytą pradėdavome nuo apšilimo, kad išsijudintume iš miego ir priartėtume prie dienos temų. Gražus miškas pašonėje, tolumoje stūksantys kalnai, pro debesis lendanti saulė, sotūs pusryčiai, draugo „labas“ ir šypsenos, pasidalinimas sapnais padėdavo pabusti ir pasikrauti energijos visai dienai.

Naudodami įvairius metodus ir priemones, vadovai padėdavo dalyviams įsijausti į būsimas roles. Labai visiems patiko, o ir geriausiai įsijausti padėdavo muzika. Pasiimti instrumentą, išgauti įvairius garsus, tyliau, garsiau (paprastai gaudavosi tik garsiau) visiems buvo labai smagu. Nors kartais stovint šalia tokio „muzikanto“, pasiėmusio garsiausia instrumentą, tikrai nelengva būdavo :D

Po apšilimo prasidėdavo repeticijos. Buvo labai įdomu matyti, kaip dalyviai įsijaučia į skirtingas roles: tai jie mažieji nykštukai grįžtantys iš darbo, tai piktoji pamotė užnuodijanti obuolį, tai nerūpestinga mergaitė striksinti per mišką pas senelę.

Sužinojau, kad toks metodas padeda įvairiapusškai ugdytis. Dažnai paėmus vieną rolę ir tik ją besimokant, prie jos tiek priprantama, kad nebepavyksta įkūnyti kitų personažų. Aktyvus darbas, bendravimas, kūryba vedė prie draugystės su kitų šalių grupių nariais.

Šis seminaras buvo gilesnis prisilietimas prie aktorystės: tai ne tik gražūs drabužiai, dekoracijos ir sėkmingas pasirodymas scenoje. Tai sunkus darbas, kartojimas judesio, veiksmo, nuotaikos, įsijautimas į savo veikėją, skirtingą, įvairiapusį ir dažnai nepanašų į mane patį ar pačią. Kartais pabosdavo ir nuovargis imdavo viršų, ypač stovyklos pabaigoje, kai spektakliai jau beveik buvo pastatyti ir beliko tik nugludinti

paskutinius judesius. Patyrėme ne tik malonių akimirų, tačiau galiausiai viską atpirko žiūrovų aplodismentai.

Į mūsų kasdienybę ir repeticijas įsiterpė siurprizas: rugsėjo 20 dieną visi kartu išvykome į Detmold miestą pamatyti miuziklo „Irma la Douce“. Nors nesupratome žodžių (spektaklis vyko vokiečių kalba), tačiau visiems labai patiko, buvo įdomų klausytis muzikos, dainų, matyti aktorių mimikas, judesius, išreiškiančius skirtingus išgyvenimus. Iš tikrųjų buvo smagu stebėti draugus įsijaučiančius į stebuklą kuriamą scenoje, krizenančius, springstančius iš juoko, susirūpinusius dėl neteisybės, atsidūstančius po gražios dainos, pagaliau plojančius kartu su laimingais aktoriais. Nemeluojau, bet dar niekada neteko taip smagiai stebėti miuziklo. Ir ne tik dėl aktorių profesionalumo, bet ir dėl žiūrovų, sėdėjusių šalia, emocijų. Taip pat turėjome progą apžiūrėti miestą, pasivaikščioti, pasirūpinti lauktuvėmis. Gera buvo susėsti kartu ir ramiai, neskubant išgerti arbatos, kavos ar Coca Colos, pasidalinti įspūdžiais.

Seminaro pabaigoje, po daugybės repeticijų, įvairių rolių išbandymo, drabužių ir dekoracijų paieškos, paruoštus spektakliukus „Snieguolė ir 7 nykštukai“ ir „Raudonkepuraitė“ parodėme neįgaliųjų gyvenimo namų „Haus Pymont“ bendruomenei.

Gaila, bet gražūs dalykai kada nors baigiasi. Spektakliai buvo suvaidinti, žiūrovai sudominti, uždanga nusileido, interviu žurnalistams duoti, fotografams papozuota... Teko atsisveikinti, prižadėti vėl sugrįžti, pasikeisti adresais, išsakyti norą rašyti laiškus, stipriai apsikabinti ir atsisveikinti iki kito karto... Grįžome į namus, darbus ir kasdienybę pilni įspūdžių ir noro kurti.

"Kelias" - tai integracinė pagalba vaikams su proto ir kompleksine negalia ir jų šeimoms patekti į bendruomenę bei turėti pilnavertį laisvalaikį.

Iš "Kelio" gyvenimo

Man Kelias reiškia susipažinti su draugais, man Kelias reiškia susipažinti su Dievu, man kelias yra poilsio vieta.

Teresė, "Kelio" dalyvė

Jau tapo kasdienybe susirinkti pal. J. Matulaičio socialiniame centre. Čia kuriame programą bičiulių užsiėmimams su tikslu, kad jie būtų laimingi – o tai jau yra stebuklas. Gera matyti, kaip katechezių metu bičiuliai, kiekvienas savaip, bet ieško Viešpaties ir nori Jį pažinti. Apima nuostabus jausmas, kai adoracijos metu matau, kad jie nebijo pabūti Viešpaties artumoje, žvelgti į Jėzų ar net pravirkti. Visa tai man yra stebuklai, kurie daro gyvenimą gražesnę ir prasmingesnę.

Dovilė, „Kelio“ savanorė

Neseniai įvyko stebuklas mūsų kasdienybėje – jau penkias dienas Justina pati pareina namo iš autobuso, kai parveža iš mokyklos, užlipa į ketvirtą aukštą ir atsirakina duris. Pati vis dar negali tuo patikėti.

Nijolė, Justinos mama

"Kelią" atradau šį rudenį. Atrodo, praėjo vos keli mėnesiai ir susitikimų su Bičuliais nebuvo daug, tačiau aš jau spėjau priprasti prie mažųjų ir didesniųjų neįgaliečių. Yra mėnesyje keli ypatingi pirmadieniai, kai susibėgame ir ruošiamės Sutvirtinimo sakramentui bei Pirmajai komunijai. Šios dienos man – prasmingiausios, nes jų metu yra momentų, leidžiančių lėtai ir neskubant pažinti kiekvieną Bičiulį.

Prisimenu akimirka, kai su vienu berniuku iš Pirmosios komunijos grupės netikėtai susitikome troleibuse ir kartu važiuojame į užsiėmimą. Papuolėme į kamštį, taigi turėjau daug laiko pabendrauti su juo. Jis toks vaikas, kurį sunkiai galima prakalbinti, bet man taip norėjosi bent pabandyti užkalbinti. Pradžioje tai buvo tik draugiškas pasispysojimas vienas kitam į akis, po to – miniatiūriniai pokalbiai apie tai, kur važiuojam ir ką veiksime. Supratau, kad reikia rodyti nuoširdų domėjimąsi vaiko gyvenimu, ir po truputį imanoma atverti jo vidų. Gera buvo stebėti, kaip nekantraudamas berniukas spurdavo ant sėdynės, ragina vairuotoją judėti kuo greičiau. O kai liko tik viena stotelė, jis džiaugsmingai man tai priminė, norėjo kuo greičiau stotis. Vos išlipus, jis greitai žingsniu ėmė eiti link pastato, priartėjęs prie jo, puolė bėgti. Ėjau iš paskos ir ramiai sau mažiau, kaip nuostabu, kad yra vieta, kurią šis berniukas myli. Ir nuostabu pasidarė man, kai suvokiau, jog dar keli tokie vakarai, ir galėsiu kurti draugystę.

Agnė, "Kelio" savanorė

Dievo stebuklas ir dovana – tai mano saulės ir džiaugsmo spindulėlis – Gabija. Kai buvau nėščia, gydytojų prognozės buvo liūdnos. Buvo manoma, kad ji neišgyvens. Dideliam gydytojų nustebimui, Gabija išgyveno, nes buvo laukiama.

Prieš dvejus metus Gabijai niekaip negalėjome išgydyti kosulio. Pediatrė išrašinėjo įvairius vaistus, bet nė vieni iš jų nepadėjo. Kadangi buvo pavasaris, vieną šiltą dieną išėjome pasivaikščioti po senamiestį. Kelionę pradėjome nuo traukinių stoties. Einant pro Aušros Vartus, Gabija panorė užėiti koplytėlėn. Ją labai sudomino Švč. Mergelės Marijos paveikslas. Kadangi į tą koplytėlę ir mane patraukė kažkokia vidinė jėga, o gal smalsumas, nes apie Aušros Vartų Marijos paveikslą nemažai legendų ir pasakojimų teko girdėti, tad nutarėm užėiti. Prie paveikslo pastovėjome apie dešimt minučių, pasimeldžiau už Gabijos sveikatą, sukalbėjau „Sveika Marija“ ir išėjome. Praėjus dviem dienoms po to įvykio aš atsipeikėjau supratusi, kad Gabija nustojo kosėti.

Dievas ištiesia pagalbos ranką tuomet, kada mums labiausiai to reikia. Ir aš tai vadinu stebuklais.

Andžela, Gabijos mama

Mano Andrius Kelią lanko jau antrus metus. Galiu pasidžiaugti, kad jam labai patinka ne tik užsiėmimai, bet ir bendravimas su juo. Anksčiau maniau, kad autistui bendravimas nėra toks svarbus, nes Andriui sunku susivokti ir spontaniškai bendrauti, kalbėtis. Kelias atvėrė man akis – mano sūnui labai svarbu, kad su juo kalbamasi, klausosi. Esu dėkinga visiems savanoriams, kurie pamato kiekvieną vaiką, bendrauja individualiai, pastebi vaiko gebėjimus, tvarkosi puikiai su sunkumais. Mano Andrius išmoko prisistatyti, nebijoti pirmas prieiti, paduoti ranką. Jis noriai bendrauja, taip kaip moka, mano manymu, tai prideda jam savivertės ir jėgos.

Man pačiai stebuklas, kad mūsų visuomenėje, kur pagrindinės skambančios temos – krizė, kainos, yra tokio šviesaus ir geranoriško jaunimo, kurie savo laiką aukoja mūsų vaikams. Ir tai daro nuoširdžiai. Labai gera suvokti – pasaulyje GĖRIO yra daugiau.

Danutė, Andriaus mama

Šeimos pagalbos centras - įvairiapusė pagalba šeimoms.

Šv. Kalėdų belaukiant...

Dažnai apima pakylėtas jausmas. Tai magiška šventė, kai visa šeima gali pabūti kartu. Kiek daug reiškia kartu ruošti maistą, puošti eglutę, dalytis kalėdaičiu ir skubėti į Piemenėlių mišias. Visa tai pajuntame savo vidumi.

Jei nebūtų švenčių, jas reiktų susigalvoti – sako psichologai. Kalėdos – puikiausia gydomoji terapija kiekvienai šeimai. Mat per šventes tarsi sustoja laikas, vėl galime atrasti meilę ir ramybę. Visų širdis užlieja neapsakoma šiluma, gerumas. Tai metas, kai vyksta stebuklai – priešai susitaiko, nesutarimai pasimiršta.

Na, o Šv. Kalėdų dvasia nenumaldomai artėja ir į Šeškinės vaikų dienos centrą, kur vaikai jau galvoja apie Kalėdas, laukia pirmojo sniego, o pakalbinus, kas, jų manymu, yra Šv. Kalėdos, ar jų laukia, noriai su užsidegimu kalba:

Danielius: *Man Kalėdos – tai rogės, kalneliai, draugai, dovanos ir Kalėdų senelis. Patinka, kai prieš Kalėdas visada su mama puošiame eglutę ir rašau laišką Kalėdų seneliui.*

Egidijus: *Tai man didelė šventė, kurios labai laikiu, nes tuomet visi būna daug geresni nei visada. Labai patinka, kai prieš Kalėdas ruošiamės spektakliams, dainuojame ir vaidiname.*

Donatas: *O man labai patinka, kai prieš Kalėdas mokykloje skaitome ir mokomės eilėraščių apie žiemą ir Kalėdas, kuriuos vėliau deklamuojame Kalėdų seneliui.*

Erika: *O aš Šv. Kalėdų išvakarėse visada padedu mamai gaminti vaišes bei papuošti stalą, labai patinka tai daryti. Labai mėgstu ruošti Kalėdoms, ypač daryti kalėdines dekoracijas.*

Igoris: *Man patinka Kalėdos, todėl, kad prieš Kalėdas mokykloje būna vakarėlis, per kurį vaidiname, vyksta konkursai ir būna labai labai linksma. Patinka Kalėdų dieną aplankyti senelį, gauti dovanų. Taip pat, nei vienos Kalėdos nepraeina be mano iškrėstų kalėdinių išdaigų.*

Manau, kad Kalėdos nėra joks konkretus laikas. Branginti taiką ir gerumą, būti pilnam malonės reiškia turėti tikrąją Šv. Kalėdų dvasią savyje. Taigi, šia proga linkiu visiems pajusti tą nepakartojamą jausmą, virpinantį širdį.

Agnė, Šeškinės vaikų dienos centro praktikantė

Spalvingasis devynmečio gimtadienis

Lapkričio 12 d. mūsų rūsy ir širdyse buvo šventė. Nes labai labai spalvingai šventėme (trimis dienomis pavėluotai) devintąjį Šeimos pagalbos centro gimtadienį. Tą dieną buvo ypatingai gera būti šio centro dalimi, o prisiminimai apie šventę turbūt dar ilgam liks mummyse

Daug dalykų buvo smagių: suvokimas, kad esam kūrybingi, kad gebam sukurti jaukią atmosferą ir sau, ir kolegoms iš socialinio centro, kad mokam daug kuo džiaugtis, kad gebam būti bendruomenėje, dėkoti (už tai, kas ir kuo esam), kartu švęsti šv. Mišias, ktonišką nuotaiką įkomponuoti ir į darbą.

Buvo džiugu matyti visus tokius spalvotus (vakaro tema), kitokius (nes gimtadieniai dažnai ta erdvė, kur būnam truputį kitokie nei dirbdami), džiugiai nusiteikusius ir aktyviai dalyvaujančius įvairiose pagal kiekvieno poreikius org. ekipos sukurtose užduotyse – ir dainavom, ir šokom, ir žaidėm, ir rungėmės, ir vaidinom... uch... Išskirtinė padėka išraiškingsoms ir linksmoms vedančiosioms.

Ir, kaip viena kolegė pasakė, atrodo, žmogui tiek nedaug tereikia, kad pasijustų laimingas ar bent geriau:)

Asta, Šeimos pagalbos centro darbuotoja

Mažųjų išminčių pamąstymai ir pokalbiai:

„Kva kva! Labas rytas, aš varlė!“ – neretai vaikai rytą grupėje pradeda tokiu ar panašiu *sisveikinimu*.

Pusryčiaujant kartu su sumuštinio gabalėliu išsprūsta ir savaitgalio įspūdžiai.

Apie skrydį lėktuvu: „Reikia ką nors kramtyti. Gali užgulti ausytes, ir jau plonai girdėsi“.

Apie buitinius namų reikalus: „Vieną kartą buvo atsitikę, kad nedega elektra, tada atvažiavo remontininkai, kur šviesos uždegėjai“.

Po rekolekcijų: „Mes jau buvom kolekcijoje“.

Ryto rate galima sužinoti, kokių stebuklų jau yra įvykę vaikų gyvenime:

„Nukritau nuo lovos ir niekas nelūžo.“

„Tėtis man neleido jo darbe pasiimti saldainio, bet vėliau važiuovome netikėtai pirkti saldainių“, „Nukritau nuo lovos ir likau sveika“, „Aš neturiu stebuklo...“. Vaikai: „Bet jo stebuklas, kad jis moka kantriai laukti“.

Pasmalsaukime, kokio stebuklo vaikai laukia? „Kad gaučiau saldainių tada, kai jų neprašau.“

„Žinau, kad tai bus, kai numirsiu, bet svajoju pamatyti Dievą.“, „Aš irgi noriu pamatyti Dievą.“

Vaikai pastebi, jog vienos iš auklėtojų nėra ryto rate. Vienas pastebi dar kai ką: „Ji čia yra. Ji yra mūsų širdyse.“

Žaidžiant apie save ir greta esančius galima suprasti svarbių dalykų. „Aš būsiu dainuotojas“, „Jo nauja manija lego. Nebemėgsta žmogaus voro“.

Prieš lauko laiką:

Berniukas: Kada eisim į lauką?

Auklėtoja: Dar pažaisim. Tada eisim, gerai?

Mergaitė: Dar pamaldausim!

Berniukas: Ir tada sakysim Amen! Ir kambarėlyje pabūsime.

Per pietus tikriems gurmanams kyla klausimų, pavyzdžiui: „O Japonijoje irgi valgo pum... pum... kumpį?“

Prieš pietų miegelį mergaitė, duodama savo plaukų segtukus: „Auklėtoja, o tu mane rytoj sušukuosi?“

Skaitant pasaką apie Undinėlę ir Jūrų raganą, išgirdęs apie pastarąją berniukas ima ir pareiškia: „As noliu tą motelį namuose tulėti“. Auklėtojai smalsu, iš kur kyla toks vaiko noras. Šis atsako: „Nes ji gudli“.

Vaikai *sugulę miegeliui*. „Auklėtoja, galėsi nuvalyti užpakalį?“ – klausia berniukas, eidamas į tualetą.

Praeina dešimt minučių. Tyla.

Auklėtoja ateina į tualetą.

- Ar jau?

- Taip. Aš kišau pirštukus po durimis, kad tu pamatytum ir man nereikėtų šaukti.

Po pietų miegelio: „Pramiegojau pro visą naktį.“

Vakaro rato gelmės:

„Buvau tada tikrai mamos svajonė“. „Buvau Dievo mintyje“.

Vakarieniaujant stebuklėliai nesiliauja: „Pas mane varškėj vaikšto vaivorykštė.“

Nesiliauja ir pernakt... nes atėjusi iš ryto auklėtoja išgirsta: „O mes nebuvom žalioj dienoj!“

Neįtikėtina Indija!

„Neįtikėtina Indija“ - šiuo užrašu, pastebimu tai šen, tai ten oro uostuose, kelionių agentūros stengiasi sudominti naujus klientus.

Daugybė įspūdžių, nesuvokiami dalykai, nesibaigiantys klausimai: kokių būdu šis senas autobusas kirs džiungles, jei žinai, jog priekyje kelio nėra!? Kokių būdu visi tilpsime į šį autobusą?! Galų gale kuria kelio puse čia važiuojama – kaire ar dešine? Arba nuvažiuosime 100 km, o aš to net nesupratau! Sprogo autobuso padanga? Ach, taip ... turėsime keisti autobusą??? Bet ne, važiuojame toliau... Ką kelio viduryje veikia šitos karvės? Kaip jos sugeba čia miegoti? Ar tai restoranas? Iš tiesų TAI restoranas? Ir čia, ant stalo, - tai pokaičio prigulęs virėjas ar vietinis valkata?...

Nuolatiniai klausimai, sumišusios emocijos, įvairios mintys apima mane, nieko negebu

kontroliuoti, tiesiog priimu... Esu sutrikęs, visos mano žinios bevertės čia - man tai kelia šypsena ir gerina nuotaiką!

Esu europietis ir matau gausybę vykstančių stebuklų Indijos kasdieniniame gyvenime... Kaip galima valgyti ryžius kasdien: ryte, per pietus ir vakare? Kaip jais maitintis įmanoma visą savo gyvenimą? Kaip žmonės gali gyventi neturėdami šiukšliadėžių, be kanalizacijos, be karšto vandens, be dušo, be tualetų? Kaip galima patikėti, jog blogo žmogaus siela po mirties įsikūnijo į šį šunį? Kaip turėti 35 milijonus dievų ir niekada nesuklysti? Kodėl karvėms labiau patinka būti plastiką nei žalią žolę, kurios yra gausybė po musoninių lietu? Dingstanti elektra. Ar tai dažnas reiškinys?

Tai štai kokie klausimai kyla prancūzui, futbolo treneriui, atvykusiam į mažą Bijapur'o miestelį, kuriame gyvena penki tūkstančiai gyventojų. Miestelis įsikūręs pačioje Indijos širdyje, giliai džiunglėse, ir nuolat niokojamas pilietinio karo, kuriame nepaliauja žūti nekalti žmonės...

50 vaikų, kurie gyvena organizacijos Tomorrow` s foundation* įkurtuose globos namuose, laukė rugpjūčio pradžioje atvykstančio naujo trenerio, tai yra manęs! Po trijų dienų kelionės, kurioje supratau, kad aš nieko nesuprantu, jaučiausi pakankamai laimingas pagaliau atvažiavęs į vietą. Vos susipažinau su vaikais ir štai jau pirmosios futbolo rungtynės!

Niekada per visą savo gyvenimą nepamaniau, jog žaisti futbolą įmanoma tokiomis sąlygomis: miestelio aikštėje iš smėlio, betono, žemės, lietaus, žiurkių lavonų, perbėgančių karvių bandos, nudėvėtais iki „kaulių“ kamuoliais. Viskas atrodo nerealu! Tačiau aš atpažinau tai, kas man gerai žinoma: energiją ir nerūpestingumą, kitaip tariant, nesibaigiantį vaikų džiaugsmą!! Pagaliau atradau, aš atradau gyvenimo džiaugsmo universalumą, čia ir dabar momento svarbą, per daug nekeliant klausimų ir nesistengiant suprasti, kaip ir kodėl! Pagaliau jaučiausi atvykęs į man skirtą vietą ir esąs pasiruošęs būti nauju futbolo treneriu...

Nereikia nė sakyti, kad tris mėnesius dalydamasis kasdienybę su Bijapur'o vaikais, mačiau daug neįtikėtinų ir nepaaiškinamų dalykų, galima juos pavadinti stebuklais. Vis dėlto laikui bėgant vis labiau suprantu, kad viskas reliatvu, net ir stebuklai! Globos namų vaikams - savotiškas stebuklas buvo, kad pas juos mokyti futbolo gudrybių atvyko prancūzas. Juk reikėjo keliauti dešimt valandų lėktuvu, įveikti 7000 km atstumą, kuris yra nuo Delio iki Paryžiaus, ir dar tiek pat valandų sugaišti norint nuvažiuoti 150 km džiunglėse. Be to, indams sunkiai suprantama, kaip galima valgyti maistą be aštrių prieskonių, nemokėti kriketo, nacionalinės Indijos sporto šakos, taisyklių. Arba kaip galima miegoti ilgiau nei iki 6h ryto?! Taigi, dar sunkiau patikėti mano žodžiais, kai sakau, kad yra tokia šalis Europos rytuose, kur žiemos yra ilgos ir labai šaltos, ir kad ten temperatūros stulpelis nusileidžia iki -30°C. Vaikai stengiasi įsivaizduoti žemę, nuklotą sniegu: šia lengva ir šalta pudra, nudažančia pasaulį baltai, kurios jie niekada nėra matę. Taip, lietuviška žiema jiems yra stebuklas. Sniegas - tai tikras stebuklas, kurį dovanoja mūsų brangi planeta!

Ir štai, pasirodo, yra begalė stebuklų, kuriais galime tikėti ir mes... Dažniausiai ieškome jų labai toli, knygose ar legendose, tačiau iš tiesų pakanka tik atverti akis ir apsidairyti aplink! Kiekviena diena pilna stebuklų, dažniausiai labai paprastų ir nepastebimų, svarbiausia juos atpažinti ir grožėtis. Gyvenimas – nuostabiausia ir stebuklingiausia dovana! Taigi, plačiai atsimerkime ir mėgaukimės....

* apie šią organizaciją galite pasiskaityti : www.tomorrowsfoundation.org

Knyga: Dorotos Terakowskos „Lėliukė“

Jeigu manęs kas nors paklaustų:

- Ar jūs tikite stebuklais?

Atsakyčiau:

- Šiandien ne.

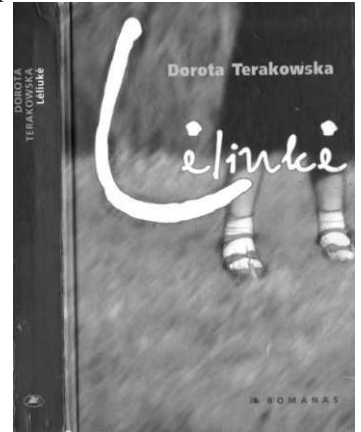
Nes todėl, kad šiandien man reikia didelių stebuklų. Todėl, kad dažniausiai pastebiu tik stambius, didelius, dar geriau, blizgančius arba garsius stebuklus.

Nes todėl, kad reikia pastangų ir noro pastebėti mažus kasdienius stebuklus, kurie vyksta aplinkui. Galbūt todėl, kad daugelį dalykų esu pratusi priimti kaip natūralius, turinčius, net privalančius būti. Todėl nesusimąstau, kad tai kažkam gali būti pats didžiausias stebuklas.

Kasdienybės stebuklai:

- Išgirsti ryte skambantį žadintuvą;
- Užuosti nosį kutenantį šviežios kavos kvapą;
- Pajusti savo užauginto obuolio skonį;
- Išvysti šėlstančias pirmąsias žiemos snaiges;
- Pajusti močiutės megztų pirštinių šilumą ant savo rankų;
- Eiti. Tiesiog eiti. Dar geriau eiti, kur akys veda;
- Klausytis rudens lietaus;
- Klausytis mėgstamos muzikos;
- Paliesti mylimo žmogaus ranką;
- Apkabinti;
- Pavaišinti savo iškeptais imbieriniais sausainiais mamą;
- Išgirsti tėčio balsą...

Štai kokius Stebuklus (vis dar iš didžiosios raidės) mane privertė pamatyti knyga „Lėliukė“. Tai patys paprasčiausi dalykai, kurie kai kuriems žmonėms yra patys didžiausi stebuklai. Nes yra žmonių, kurie negali jų patirti kiekvieną dieną. Aš visa tai galiu patirti ir būti dėkinga už tai. O Tu?

Kristina, Socialinio centro draugė

Filmas: „Stebuklų laukas“

Apžvalgininkai rašo, kad praėjusiais metais parodytas ir jau gavęs apdovanojimą Lietuvos kino ir televizijos apdovanojimuose „Sidabrinė gervė'2011“ režisieriaus Mindaugo Survilos filmas „Stebuklų laukas“ – tai „dokumentinė poema apie žmones, daugiau negu 20 metų gyvenančius Budos miške, netoli buvusio Kariotiškių sąvartyno, kuri tarsi iš paties sąvartyno gyvenimo perspektyvos pasakoja apie juos, kasdienius džiaugsmus ir rūpesčius“.

Žinodama, kad vienas iš mano bendradarbių buvo šiek tiek susijęs su šiuo dokumentiniu filmu ir pasirodė trumpame filmo epizode, nutariau jį pakalbinti ir daugiau sužinoti apie filmą.

Taigi uždaviau Jonui keletą klausimų:

Kaip galėtum trumpai apibūdinti, apie ką filmas?

Apie bendruomenę. Įdomią tuo, kad tai tarsi buvimas tarp didelio draugiškumo ir didelio nedraugiškumo. Jie nevagia vieni iš kitų, padeda, tačiau egzistuoja stipri pirmąsias labai biologiškai paaiškinama hierarchija, kur, tarkim, geriausias atliekas pirmiausia gali pasiimti tie, kurie yra fiziškai stipriausi, o paskui jau visi kiti.

Kur ten stebuklai?

Žmonės paprasti ten. Nepaprastos gyvenimo sąlygos, kuriose jie gyvena. Stebuklas, kad tokiomis sąlygomis sugeba išlaikyti vertybes, kuriomis gyvena (pvz., itin dažnai režisieriaus klausinėdavo, ar jis turi šeimą), kad nuoširdžiai švenčia šventes (juk net turtingiausi žmonės dažnai nelabai sugeba švęsti), kad geba pasirūpinti savo artimaisiais, juos slaugyti. Paradoksas – kad žmogiškumas nelabai priklauso nuo pinigų. Kad net ir esant nežmoniškoms gyvenimo sąlygoms tu vis dar gali išlikti žmogumi, jei tik nori. Dar stebuklas iš finansinės pusės, kad kai kurie žmonės (kurie neturėjo sunkumų su priklausomybėmis) iš šios veiklos pasistatė namus ir kad šiaip geri žmonės daro gerą darbą (rūšiuoja) – ypač kai valstybės atliekų tvarkymo sistema nėra išvystyta.

Kokios tavo sąsajos su filmu?

Buvau ten, bendravau su herojais. Įdomu jų bendruomenėje tai, kad jei jie mato nenuoširdumą tame, ką darai, nebebendruoja. Dėl to su žurnalistais jie sunkiai bendraudavo, nebent juos papirkdavo. Tik būdamas tikras gali įgyti jų pasitikėjimą. (dar grojai...). Grojimas buvo. Filme montažas ir realybė labai siejasi. Šventės proga norėjom žmones palinksminti. Jie labai džiaugėsi, nuoširdžiai dėkojo. Aš pats nesijaučiau blogai, nes viskas buvo tikra, be patyčių, kompleksų. Pasijaučiau kaip mažoj kaimo bendruomenėj.

Ar reikia filmą pažiūrėti?

Jo. Nes iš kinematografinės pusės tai yra pavyzdinė dokumentika: sulipdyta be užkadrinių tekstų, išprovokuotų interviu. Kurią darė žmogus, įsitraukęs į jų gyvenimą, įgijęs jų pasitikėjimą. Kurios montažistas – vienas geriausių dokumentalistų. Mindaugas, nors nepatyręs režisūroj, sugebėjo jau vien „žaliais“ kadrais paveikti žmones – kadrai patys kalbėjo už save. Be to, filme atsispindi žmonių abejingumas: kaip visuomenė atskiria tokius žmones. Tad gal tai galimybė mums patiems „persiauklėti“ ir daugiau sužinoti labiau priimti.

Kalbino Asta, Šeimos pagalbos centro darbuotoja

Olga: „Šypsena kasdienybėje gali būti toks didelis stebuklas..“

„...ramybės įsikūnijimas...tekanti upė...paprasčiausia...nuoširdi...besijuokianti iki ašarų...šiltos vilnonės kojinės...kūrybinga...tikrumu stebuklinga...energija trykštanti...priimanti...gydanti...paslaptis...“

Tai asociacijos, iškilusios Pal. J. Matulaičio „Atviros bendruomenės“ darbuotojams, kai jie stabtelėjo akimirksniui ir prisiminė socialinio centro kolegę Olgą. Ir sakau gryną tiesą – tuo metu kiekvieno iš jų veiduose nušvito šypsena, tokia pat nuoširdi, kokia moka dalintis ši mergina. O dalijasi ji viskuo, ką turi nuostabiau: ypatinga kantrybė, atlaidumu, gebėjimu priimti šalia esančius su jų kitoniškumu, ypatinga meilė ir atjauta tiems, kuriems to labiausiai reikia. Olgos nueitas kelias Pal. J. Matulaičio soc. centre iš tiesų įspūdingas. 2001 m. sausio mėn. prie socialinio centro veiklų ji prisijungė kaip praktikantė, o vasario mėn. nusprendė likti čia savanoriauti. Vėliau pradėjo dirbti dienos centre „vaikai-vaikams“. Kai pajuto, kad norisi naujų patyrimų, 2004 m. metams išvyko savanoriauti į Italiją su fizinių negalią turinčiais žmonėmis. Grįžusi iš savanorystės svetur pradėjo dirbti „Atviros bendruomenės“ projekte su žmonėmis turinčiais kompleksinę negalią. Ir štai nuo šių metų rugsėjo mėnesio ji pradėjo dirbti su jaunimu. Tad susipažinkime iš arčiau su Olga, kuri į pasaulį geba žiūrėti širdies akimis...

Papasakok šiek tiek apie savo kelionę į Pal. J. Matulaičio soc. centrą?

Atėjau praktikos atlikti ir gal po poros mėnesių supratau, kad visai gera būti čia. Jaučiausi priimta. Man buvo svarbus santykis, nes aš buvau visai nauja Vilniuje ir santykių per daug neturėjau. Prisimenu pirmuosius savanorių seminarus, kur juokdavomės iki ašarų ir užsisėdėdavome iki 2-3 nakties. Tai tas santykis mane taip „užvežė“ (juokiasi). Tai man atrodo, kad aš ir likau dėl santykio. Dėl Dalios, Mantės, savanorių. O paskui santykis su vaikais naujai gimė. Kai aš tikiu tuo, ką darau, kai žinau, kad man patinka, aš galiu labai daug savęs įdėti. Per santykį, per gerą buvimą, kūrimą. Ir tikrai daug įdėjau savęs tais metais. Ir pati augau. Tas santykis augina tiek kitus, tiek mane pačią.

Jau keletą mėnesių dirbi su jaunimu. Kas įkvepia ir iš kur semiesi jėgų dirbti su paaugliais?

Jaučiu, kad labai padeda man to įkvėpimo pasisemti žmonės, kurie yra aplink mane. Kai matau, kad kiti stengiasi irgi panašiu požiūriu dirbti, tai labai padeda, augina, ramina ir tada norisi daryti (juokiasi). Ir patys paaugliai mane labai motyvuoja. Kažkodėl visi turi tokį įsivaizdavimą, kad paauglystė yra toks baisus dalykas ir čia visi tokie „blogiukai“. Nuo rugsėjo mėnesio dirbu ir dar nebuvo nei vienos grupelės, kad aš išeičiau ir sakyčiau: „O ne, na, su šitais tai negali būti...“. Aišku, būna, kad kartais susierzinu, bet tai būna trumpas momentas, nes po kurio laiko jau šypsaisi iš to, kaip jie buvo grupėje, ką pasakė, kaip šypsojosi. Tai santykis gal...

Jau ne pirmą kartą užsimeni apie santykį. Tai vis dėl to, kas yra svarbaus santykiuje su žmogumi?

Man labai svarbu, kad santykiuje žmogus jaustųsi savimi, ir kad aš taip pat jausčiausi savimi ir jausčiausi gerai. Aš niekada į pirmą vietą neiškeliu savo poreikių. Aš visada bandau pajauti, ko reikia kitam. Svarbu įsijautimas į kitus žmones, laisvės pajautimas, kad tas santykis neužgožtų vieno arba kito žmogaus. Nesakau, kad aš tai labai moku, bet labai sąmoningai mokausi to dalyko. Bandau leisti žmogui būti laisvai, su jo apsisprendimu ir tada pačiai būti laisvai, ne vien tik sukaustyta to kito žmogaus.

Norisi tavęs klausiti, kokius atradimus patiri dirbdama socialinį darbą?

Dabar, po 11 m. darbo patirties vėl svarbesni labai nedideli dalykai. Kai matau, kad kažkiek žmogui padedu ir kartu leidžiu jam pačiam apsispręsti bei pačiam sau padėti. Kiekvienas žmogus yra atsakingas už save ir laisvas apsispręsti, kaip būti. Ir man yra tikrai gražu, kai aš pati ir kitas žmogus pradeda keliauti jo pasirinktą kelią. Kai dirbau su neįgaliaisiais, patyriau labai daug stebuklų. Jų betarpiškas ir besąlygiškas priėmimas, meilė. Meilė tiesiog žmogui, koks jis bebūtų. Tai buvo darbas su žmonėmis, kur nėra jokių ambicijų, jokios kovos, konkurencijos, kur santykis yra labai nuoširdus ir gilias iš žmogaus eina. Man tai buvo labai didelis stebuklas. Darbas su neįgaliaisiais mane labai užaugino ir mokė žmogiškumo. Aš manau, kad nebūtina labai tikėti dideliais stebuklais. Svarbu pamatyti mažus stebuklus. Ir kartais ta šypsena kasdienybėje gali būti toks didelis stebuklas. Ir jeigu žinai kontekstą žmogaus, kuris nusišypsojo, o pusę metų nesišypsojo tau, tai tada yra toks didelis stebuklas.

Artėja Kalėdos. Kas tau yra kalėdinis stebuklas?

Man stebuklas yra advento laikas. Tai labai simbolinis laikas. Man atrodo, Jėzaus gimimas neapsiriboja tik kalėdinėmis mišiomis, Kūčiomis. Man svarbu visas tas laukimas ir kaip to lauki. Tuomet norisi matyti Jėzų kiekviename žmoguje ir tada su tuo žmogum stengtis būti gražiame santykiuje. Taip pat svarbu nepasiduoti dovanų pirkimo karštinei, bet pamatyti, kas šiame laike yra svarbiau. Manau nebūtinai, reikia paruošti gausų stalą. Svarbiau ramiai gražiai pabūti visiems kartu. Tų tradicijų, aišku, reikia, bet man atrodo, kad pati esmė yra stengtis ir gyventi krikščioniškumu.

Koks tavo santykis su Dievu?

Mano santykis su Dievu labai asmeniškias. Jis yra, jis keliauja kiekvieną dieną su manimi. Aš Jį įsileidžiu. Naują dieną pradedu su malda, kartais važiuodama troleibusu pradedu sąmoningai melstis. Ir daug dalykų darau iš meilės, pasitarusi su Dievu. Man svarbu, kad mano elgesyje atsispindėtų, kad Dievas yra čia. Tai toks santykis (šypsosi)

Prieš baigiant mūsų pokalbį, gal galėtum ko nors palinkėti Pal. J. Matulaičio soc. centro ir šeimos pagalbos centro darbuotojams, parapijiečiams artėjančių Šv. Kalėdų proga?

Man visada norisi žmonėms linkėti, kad neužsimirštų, neužsibūtų savo puikybės, bet bandytų savo elgesiu rodyti, kad Dievas yra kaip didelis stebuklas mūsų gyvenimuose. Taip pat stengtųsi daryti tai, ką norėtų, kad kiti jiems darytų. Aš tikiu, kad jei tu gerai elgiesi, tai tas geras elgesys grįžta kažkokiu pavidalu. Ir netapti svetimais, bet kuo labiau priartėti prie savęs paties ir kito žmogaus. Tai viso to norėčiau palinkėti.

